

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/47/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204220
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113204220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala vo veci starostlivosti o maloletého: C. A., nar. X. Z. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, matky: D. A., nar. XX. E. XXXX, bytom C. A., J. XXX/XX, zast. advokátom: JUDr. Gabriel Stanislavský, Trnava, Hlavná 24 a otca: E. A., nar. XX. I. XXXX, bytom E. XXX, o zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 15. apríla 2013 č. k. 13P/9/2013 - 28 v znení uznesenia rovnakého súdu z 27. augusta 2013 č. k. 13P/9/2013 - 45 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že

1. výživné otca na maloletého zvyšuje zo sumy 59,74 eur mesačne od 22. februára 2013 do 31. augusta 2013 na sumu 80 eur mesačne a od 1. septembra 2013 naďalej na sumu 90 eur mesačne a tým mení rozsudok Okresného súdu Trnava z 27. februára 2007 č. k. 20P/157/2005 - 68 v časti výšky výživného a

2. zročné výživné za obdobie od 22. februára 2013 do 28. februára 2014 v sume 264,80 eur povoľuje otcovi zaplatiť v splátkach po 8 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čí i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zvýšil vyživovaciu povinnosť (správne len „výživné“) otca na maloletého (nadbytočne s uvedením aj mena a priezviska maloletého tiež do výroku rozsudku, hoci tieto už predtým uviedol v úvodnej časti rozhodnutia, o ktoré tu ide) na sumu 100 eur mesačne (v tomto prípade inak bez uvedenia v príslušnom čiastkovom výroku rozsudku aj sumy pôvodného výživného) od 1. marca 2013 „tak, že otec maloletého bude platiť výživné vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky“ (ktorou záverečnou časťou v poradí prvého čiastkového výroku rozsudku inak len zopakoval platobné podmienky uvedené už v skorších rozsudkoch, týkajúcich sa maloletého). Ďalším (samostatným a uzavretým) výrokom rozsudku potom vyslovil, že takýmto rozsudkom mení svoj rozsudok č. k. (v príslušnom tvare inak len „sp. zn.“) 20P/157/2005 z 27. februára 2007 „v časti výživného na maloletého C. A.“ (tu správne odhliadnuc od zopakovania nadbytočnosti spočívajúcej v opätovnej identifikácii maloletého i v tomto čiastkovom výroku menom aj priezviskom malo byť inak správne len „v časti výšky výživného“). O zročnom výživnom (napriek zvýšeniu výživného od 1. marca 2013 rozsudkom vydaným až v polovici mesiaca nasledujúceho) nerozhodol. Takéto rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 62 ods. 1 - 3 a § 78 ods. 1 a 3 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom na jednej strane záverom o potrebe zvýšenia výživného pre podstatnú zmenu pomerov na strane maloletého, ktorý je od posledného rozhodnutia o 6 rokov starší, navštevuje posledný ročník

základnej školy a matka starajúca sa o toto dieťa sama má veľké výdavky spojené s uspokojovaním jeho bežných potrieb i záujmov (poukaz na bližšie neidentifikované športové potreby maloletého); na strane druhej potom len údajmi o priemernom mesačnom zárobku otca a matky v čase rozhodovania sumami 450 - 460 eur, resp. 350 eur mesačne. Výšku zvýšenia ani čas, od ktorého tak urobil, neodôvodnil (keď najmä za odôvodnenie nástupu zmeny pomerov nešlo považovať nič nehovoriacu vetu, podľa ktorej „súd zvýšil vyživovaciu povinnosť na maloletého od 1. marca 2013, ktorú dobu považoval za dôvodnú na zvýšenie výživného s tým, aby toto zvýšené výživné bolo určené od začiatku mesiaca marca 2013" - doslovne citované z rozsudku, v ktorého písomnom vyhotovení súd prvého stupňa odôvodneniu spôsobu rozhodnutia vrátane prednesov účastníkov a citácií použitých ustanovení zákona venoval celého pol druhu strany /!!!!/). Opravným uznesením potom „opravil" (inak až na pokyn odvolacieho súdu, smerujúci k zosúladieniu písomného vyhotovenia rozsudku s jeho vyhláseným znením, v tejto súv. por. tiež list Krajského súdu v Trnave z 19. augusta 2013 č. k. 10CoP/25/2013-42) druhý čiastkový výrok rozsudku tak, že z neho prakticky vypustil nevyhlásený dátum vydania zmeňovaného rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie len otec s konečným návrhom na zvýšenie výživného nanajvýš na 70 eur mesačne a to od rozhodnutia odvolacieho súdu (keď inak písomným odvolaním sa navrhovalo 60 eur mesačne od 1. marca 2013), namietajúc predovšetkým tým, že súd prvého stupňa neprešetril dostatočne pomery matky, ktorej príjmy sú (podľa odvolateľa) vyššie než deklarované a ktorá má navyše možnosť znížiť výdavky na potraviny (tým, že stravu pre seba a maloletého ako vedúca kuchyne nosí z práce). Popri uplatnení tvrdení o dôvodoch rozpadu ich manželstva (rodičov maloletého) a o tom, že matka mala pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva obísť lepšie, zotrval tiež na argumente, že jeho príjmová situácia v spojitosti s existenciou ďalšej vyživovacej povinnosti k maloletej L. P. mu neumožňujú platenie výživného určeného napadnutým rozsudkom.

Matka i opatrovník navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť v podstate pre stotožnenie sa s jeho dôvodmi, ako aj pre názor o nedostatočnosti otcom navrhovaného výživného na uspokojovanie potrieb maloletého rastúceho veku i dôvodov vedúcich otca k podaniu odvolania, poukazujúc pritom na faktor tzv. samoživiteľstva na strane matky a nepodanie návrhu na zvýšenie výživného po dobu 9 rokov (matka); resp. len s uplatnením všeobecného argumentu, podľa ktorého zvýšenie výživného je v záujme maloletého (opatrovník).

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p. celú vec (pretože tu šlo o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu a v ktorom už samo podanie odvolania a zotrvanie na ňom privodilo potrebu preskúmania rozsudku - rozhodujúceho inak len o otázke výživného - ako celku a to bez viazanosti odvolacieho súdu návrhmi účastníkov na konkrétny spôsob úpravy) a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní v neprítomnosti zástupcu riadne predvolaného opatrovníka maloletého (keďže ten neprítomnosť svojho zástupcu na pojednávaní ospravedlnil, avšak len kolíziou pojednávaní a teda bez dôležitého dôvodu, pričom ani nežiadal o odročenie pojednávania), doplnil dokazovanie výsluchom oboch rodičov, oboznámením doplnujúcich správ R., s. r. o. Trnava, J. X/B z 12. februára 2014 (o zárobkoch matky) a M. E., a.s., E. XX zo 17. februára 2014 (o zárobkoch otca), podstatnej časti pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 20P/247/2007 (z konania, v ktorom bola otázka výživného na maloletého riešená ostatný raz), ako aj ďalšími listinami (preukazujúcimi na jednej strane výdavky na uspokojovanie potrieb maloletého, na strane druhej potom platenie výživného otcom) a na takomto základe dospel k záveru, že napadnutý rozsudok napriek principiálne správne zodpovedaniu si (okresným súdom) otázky potreby navrhovaného riešenia (zvýšenia výživného) nemožno považovať za celkom správny, keď súd prvého stupňa síce zistil skutkový stav v miere postačujúcej pre jeho rozhodnutie (inak pri zachovaní možnosti doplnenia dokazovania aj odvolacím súdom), vec však neposúdil celkom správne (úplne) po právnej stránke a tak muselo byť tiež vylúčené, aby mohol svoje úvahy náležitým spôsobom (tu rozumej najmä dostatočne presvedčivo) preniesť aj do odôvodnenia rozsudku (pominúc ďalšie pochybenia, priblížené v neskoršej časti).

Ustanovenie § 78 ods. 1 vety prvej Zák. o rodine (citované už súdom prvého stupňa, tým však nevyložené a preto ani nepoužité celkom korektne) robí možnosť zmeny rozhodnutia o výživnom závislou na zmene pomerov. V svetle záverov ustálenej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) vo veciach rodinného

práva (na ktorých záveroch ani v tejto veci nevznikla potreba nič meniť) treba pojem zmena pomerov vykladať tak, že dôvodom pre zmenu rozhodnutia o výživnom je vždy len podstatná zmena okolností rozhodujúcich pre určenie výživného. Na prijatie záveru o existencii takejto zmeny je potom nevyhnutné zistenie kritérií rozhodujúcich pre určenie výživného ako v čase pôvodného rozhodovania (rozumej v čase rozhodovania rozsudkom majúcim sa tentoraz zmeniť), tak i v čase rozhodovania o zmene a prípadne i v príslušnom časovom úseku medzi takto vymedzenými hranicami s následným porovnaním takýchto kritérií, ich komplexným zhodnotením a ustálením, či čiastkové zmeny v ich súhrne odôvodňujú záver o zmene pomerov naznačenej už vyššie a ak áno, v akom smere (dôvod pre zvýšenie výživného, pre jeho zníženie, či dokonca pre zrušenie skôr uloženej povinnosti platiť výživné), rozsahu (miera zvýšenia či zníženia výživného) a aj od ktorého času (hľadisko nástupu zmeny pomerov v rámci obdobia sledovaného obvykle návrhom na začatie konania o úprave rozsahu skôr určenej vyživovacej povinnosti).

Kritériami z práve uvedeného pohľadu významnými sú na jednej strane odôvodnené potreby výživou oprávneného, resp. i viacerých osôb v takomto postavení (pričom oprávneným je tu maloleté dieťa), na druhej strane potom schopnosti, možnosti a majetkové pomery výživou povinného (ktoré postavenie tu naopak prislúcha obom rodičom dieťaťa, primárne ale tomu z nich, ktorý má stav nedostatku vlastnej osobnej starostlivosti o dieťa tomuto vynahradzovať platením buď dohodnutého alebo súdom určeného výživného) - v tejto súv. por. i súdom prvého stupňa necitované ustanovenie § 75 ods. 1 vety prvej Zák. o rodine. Prípadné zmeny v takýchto kritériách nemusia byť vždy jednosmernými (kedy ide o určitý ideál, pri ktorom viacero čiastkových zmien v ich súhrne podporuje jednu a tú istú úpravu miery skôr určenej vyživovacej povinnosti), ale môžu byť naopak takými, pri ktorých zmena na jednej strane vzťahu je vyvažovaná protichodnou zmenou na strane druhej (napr. nárast potrieb výživou oprávneného dieťaťa je sprevádzaný stratou zamestnania alebo znížením príjmu výživou povinného rodiča), či dokonca tu môže byť aj podstatnejšia zmena len jedného z viacerých kritérií (bez zodpovedajúcej zmeny na druhej strane tzv. vyživovacieho vzťahu), ktorá však sama osebe zakladá právom predpokladanú zmenu pomerov.

Už z pohľadu zistenia, čo zistené byť malo a i premietnutia zistení súdu prvého stupňa do odôvodnenia jeho rozhodnutia napadnutý rozsudok v prejednávanej veci nemal najmenšiu šancu obstáť, pričom tými najzávažnejšími vadami tu bolo 1. absolútne nevyporiadanie sa s tzv. východným stavom (s pomermi účastníkov v čase rozhodovania rozsudkom majúcim sa zmeniť), 2. nedostatok priblíženia úvah, ktorými sa malo dospieť k záveru o primeranosti zvýšenia výživného práve na 100 eur mesačne (čomu inak „sekundovalo“ neuvedenie v odôvodnení ani toho, akého zvýšenia sa tu vôbec domáhala matka) a 3. pokus súdu prvého stupňa „odôvodniť“ časové hľadisko zmeny pomerov (rozumej zvýšenie výživného od 1. marca 2013) za pomoci vysvetľovania pojmu samým pojmom (tzv. zacyklenie alebo tautológia). Odvolací súd potom len pre nutnosť rešpektovania práva účastníkov na prerokovanie ich vecí v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uverejneného v prílohe oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb.) zvolil cestu doplnenia ním dokazovania a vlastného rozhodnutia s konečnou platnosťou, keďže ponúkajúce sa zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie by pri snahe o dosiahnutie práve spomenutého cieľa bolo krokom presne opačným smerom - nakoľko toto by malo za následok potrebu vykonania prakticky celého konania iným sudcom (tu so zreteľom k odvolaniu pôvodnej vec prejednávajúcej sudkyne z funkcie z dôvodu dosiahnutia veku, predpokladajúceho taký postup).

Pri vyhodnocovaní zmeny pomerov potom vyjsť bolo treba z toho, že ostatným rozhodnutím, reálne upravujúcim výšku výživného na maloletého C., bol rozsudok Okresného súdu Trnava z 27. februára 2007 č. k. 20P/157/2005 - 68, ktorým bolo od 1. septembra 2005 zvýšené výživné z 1.300 niekdajších Sk (určených tzv. rozvodovým rozsudkom v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 15C/74/2002) na 1.800 niekdajších Sk (rovnajúcich sa ekvivalentu v dnešnej mene, vyjadrenému sumou 59,74 eur) a tento vychádzal z faktorov veku dieťaťa takmer 9 a pol roka, z príjmu matky 5.629 Sk (cca 186,85 eur) mesačne a zo statusu otca ako živnostníka podnikajúceho v oblasti murárskych prác bez straty, pričom žiaden z rodičov maloletého C. v čase takéhoto ostatného rozhodnutia nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Po takomto rozhodnutí síce nasledoval ešte rozsudok z 24. septembra 2008 č. k. 20P/247/2007 - 49, tým však došlo k zamietnutiu návrhu otca na zníženie výživného, podaného po vzniku otcovi ďalšej vyživovacej povinnosti (k maloletej L. P., nar. XX. D. XXXX, pochádzajúcej z druhovského vzťahu otca s T. P.). V čase rozhodovania v prejednávanej veci potom maloletý C. bol dieťaťom vo veku XX a

pol roka (v čase rozhodovania súdu prvého stupňa), resp. viac než XX rokov (v čase pristúpenia k prejednaniu veci na odvolacom súde), navštevujúcim už strednú školu mimo miesta svojho bydliska (počnúc školským rokom 2013/2014) a priemerné mesačné príjmy jeho rodičov (oboch zamestnaných) činili u matky 435,58 eur v roku 2013 (za prvých osem mesiacov roka do skončenia zamestnania u vyššie označeného zamestnávateľa, 3.484,67 : 8), resp. 355,9 eur v roku 2012 (4.262,30 : 12) a u otca 693,56 eur v roku 2013 (8.322,78 : 12).

Pri vyjdení z úvahy tunajším súdom uplatňovanej v obdobných veciach už štandardne, teda úvahy o použiteľnosti na výživné z čistého mesačného príjmu zamestnaného rodiča, nemajúceho dieťa vo vlastnej osobnej starostlivosti, percentuálneho podielu v rozsahu 20 - 25% (tu pre prípad záujmu por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, vydaný vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009), teda na uspokojenie vyživovacích povinností otca z prejednávanej veci bolo možné uvažovať s rozpätím súm 138,71 eur (20% zo 693,56) a 173,39 eur (25% z rovnakej sumy) mesačne.

Faktor existencie ďalšej vyživovacej povinnosti otca a takto právo i tohto rodiča na vybudovanie si nového rodinného života (po zániku manželského zväzku s matkou C.) síce nešlo bagatelizovať a tunajší súd už vo viacerých svojich skorších rozhodnutiach, zaoberajúcich sa problémom rozsahu vyživovacej povinnosti, konštatoval tiež nutnosť podieľania sa všetkých osôb výživou odkázaných na výživou povinného na sumách použiteľných z príjmu takejto osoby na príslušný účel (tu por. tiež spomínané skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu), teda i zohľadnenie faktoru existencie viacerých vyživovacích povinností. Na druhej strane však nešlo nevidieť „obstaranie si“ novej vyživovacej povinnosti otcom s vedomím existencie tej skoršej a ani okolnosť vyššej finančnej náročnosti potrieb staršieho dieťaťa (na ktorých úhrade sa - na rozdiel od maloletej L. - aktuálne nepodieľa ucelená rodina, tvorená matkou i otcom dieťaťa, oboma žijúcimi v spoločnej domácnosti). Práve na základe rešpektovania oboch tu uvádzaných rovín videnia veci preto bolo treba ustáliť, že na vyššie zadefinovanej časti príjmu otca sa majú podieľať obe jeho deti, vo väčšom rozsahu však predsa len C., u ktorého treba diferencovať (rozlíšiť) medzi obdobiami jeho žiactva na základnej škole (v mieste bydliska) a stredoškolského štúdia (v Q.) i rozdielnosťou výdavkov v takýchto dvoch obdobiach.

Berúc však pritom do úvahy, že (vyjmúc zvýšené výdavky objasnené na pojednávaní odvolacieho súdu a vývoj životných nákladov, majúci sa zohľadniť pri posudzovaní zmeny pomerov zo zákona - podľa taktiež už okresným súdom citovaného, i keď ani v tomto prípade nevyloženého § 78 ods. 3 Zák. o rodine, tento však logicky existujúci na oboch stranách vzťahu, o ktorý tu ide, nakoľko životné náklady sa menia nielen u výživou oprávneného, ale i u výživou povinného) maloletý C. nie je dieťaťom s osobitne zvýšenými výdavkami na uspokojovanie jeho potrieb (či už pre významnejšie a z finančného hľadiska nákladnejšie zdravotné obmedzenia, alebo pre rovnako nákladnejšie aktivity a záujmy dieťaťa) a u jeho otca naopak nebolo z čoho usudzovať na uspokojovanie aktuálnych potrieb (jeho i jeho súčasnej rodiny) spôsobom označiteľným za nadštandardný, podľa názoru odvolacieho súdu bolo namieste určenie sumy príjmov otca použiteľnej na tzv. bežné výživné pri strede vyššie konkretizovaného rozpätia, avšak smerom k jeho dolnej hranici a rozvrhnutie takto stanovenej sumy spôsobom síce preferujúcim C., nie však tak, aby sa u L. mohlo hovoriť iba o jej symbolickom podieľaní sa na tu diskutovanej časti príjmu otca.

Pri riadení sa týmito úvahami bolo možné za primeranú časť príjmu otca, použiteľnú na uspokojenie jeho vyživovacích povinností k oboj jeho deťom, považovať sumu 150 eur mesačne (keď obrazným míľnikom na polceste od sumy 138,71 eur po sumu 173,39 eur je suma 156,05 eur) a z tej bolo opodstatneným určiť zvýšeného výživného C. (a v rovine riešenia ako predbežnej - dosiaľ v žiadnom konaní autoritatívne neupravenej - otázky i výživného otca k maloletej L.) tak, aby pomyselné nožnice medzi sumami uvažovanými pre obe deti otca podľa možnosti neboli otvorenými príliš. Takýto rozdiel šlo podľa tunajšieho súdu vyjadriť pomerom 80 : 70 eur v čase, v ktorom bol C. žiakom základnej školy a pomerom 90 : 60 eur (teda s ustanovením podielu C. na celkovej sume v rozsahu 60% z celku) od čias započatia týmto stredoškolského štúdia.

Ak bolo aj na začatie konania už 22. februára 2013, nepochybný nárast potrieb C. už v takomto čase a do tretice i na príjem otca umožňujúci zvýšenie výživného už pred okresným súdom žiadnym spôsobom

nezdôvodneným 1. marcom 2013 potrebné reagovať prvotným zvýšením výživného už od začatia konania (urobeniu tak aj za čas skorší bránilo neuvedenie a ani nezistenie súdom žiadnych dôvodov hodných osobitného zreteľa, brániacich matke v skoršom podaní návrhu, tu por. aj § 77 ods. 1 vetu druhú a tretiu Zák. o rodine), všetky okolnosti dosiaľ uvedené boli tým, prečo odvolací súd podľa § 220 O. s. p. pristúpil k zmene napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spôsobom vyplývajúcim z časti 1. výroku tohto jeho rozsudku (zohľadňujúc pritom aj zákonom výslovne určenú prednosť výživného pre maloleté deti pred inými výdavkami ich rodičov podľa § 62 ods. 5 Zák. o rodine, pre ktorú nemohla byť akceptovateľnou obrana otca inými jeho výdavkami a rovnako boli bez právneho významu i jeho ostatné odvolacie námietky).

Takto zároveň možnou bola i náprava všetkých vecných i formulačných pochybení súdu prvého stupňa, zanesených týmto do výroku jeho rozsudku, teda I. odstránením z výroku rozsudku mena a priezviska dieťaťa (patriacich len do úvodnej časti /záhlavia/ rozhodnutia s jedinou možnou výnimkou potreby rozlišovania medzi rozdielnou súbežnou úpravou pomerov k viacerým deťom - o aký prípad tu ale pre rozhodovanie len o C. nešlo); II. odstránením rovnako nadbytočného opakovania platobných podmienok pre výživné, hoci u týchto nemalo napadnutým rozsudkom a ani v rámci jeho prieskumu v odvolacom konaní dôjsť k žiadnej zmene (zvyšuje sa totiž len suma výživného, kým podmienky jeho platenia, nezmenené už od čias rozhodnutia tzv. rozvodovým rozsudkom, ostávajú zachované); III. úpravou aj výroku rozsudku zmeňujúceho jemu predchádzajúce rozhodnutie tak, že z tohto vyplynie zmena skoršieho rozhodnutia len v tej časti, v ktorej k zmene aj reálne dochádza (vyjadrenie obratom „v časti výšky výživného“, i tu s odstránením nadbytočného mena a priezviska maloletého z príslušného čiastkového výroku); IV. celkom presnou identifikáciou zmeňovaného rozsudku (k čomu v prejednávanej veci v prvom stupni nedošlo ako pre absenciu dátumu vydania takého rozhodnutia vo vyhlásenom rozsudku, tak i pre nerozlišovanie medzi pojmi číslo konania /č. k./ a spisová značka /sp. zn./, v uvedenej súv. por. aj § 170 a § 173 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z.) a V. potrebou vyjadrenia, že len časťou rozsudku, prinášajúcou zmenu tzv. bežného výživného sa mení skoršie rozhodnutie (ktorá potreba tu inak bola až v čase rozhodovania odvolacieho súdu, keďže súd prvého stupňa pochybil aj nerozhodnutím o zročnom výživnom).

V poradí druhou časťou rozhodnutia odvolacieho súdu, premietnutou do časti 2. výroku tohto jeho rozsudku, bola totiž nutnosť rozhodnutia aj o tom výživnom, ktoré v čase rozhodovania už bolo zročným (splatným). Tým bolo už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa výživné za marec 2013 (s prihliadnutím k spôsobu rozhodnutia, zvoleného - možbyť i úmyselne - takýmto súdom, totiž nemal vzniknúť žiaden nedoplatok za časť februára 2013 a naopak pre rozhodovanie v deň zročnosti výživného za apríl výživné za takýto mesiac ešte zročným nebolo), v čase rozhodovania súdu odvolacieho (so zreteľom k ním vyššie objasnenému jeho spôsobu rozhodnutia) potom za obdobie od 22. februára 2013 (od zvýšenia výživného kryjúceho sa so začatím konania) do 28. februára 2014 (nakoľko pri rozhodovaní odvolacieho súdu až 19. deň v príslušnom mesiaci bolo už zročným výživné aj za taký mesiac).

Otec mal na výživnom po zvýšení zaplatiť za každý z prvých šiestich ucelených mesiacov (marec - august 2013) 80 eur a za každý z ďalších šiestich rovnako ucelených mesiacov (september 2013 - február 2014) 90 eur, spolu teda 1.020 eur (6x 80 + 6x 90), k čomu pre účely dlhu na výživnom bolo treba pripočítať ešte sumu majúcu byť zaplatenú za február 2013 (v ktorého prvej časti končiacej 21. dňom, sa malo platiť pôvodných 59,74 eur a neskôr 80 eur, za pomerné časti mesiaca teda 44,80 eur /59,74 : 28 x 21/ a 20 eur /80 : 28 x 7/, spolu teda 64,80 eur).

Otec preukázateľne celý rok 2013 platil viac než patriacich 59,74 eur a to od februára 2013 v prvých siedmich mesiacoch (február - august) 60 eur mesačne, v ďalších štyroch (september - december) potom 100 eur mesačne; pričom v roku 2014 do času rozhodovania odvolacieho súdu nebolo zaplatené ešte žiadne výživné.

Celkovo sa tak malo zaplatiť 1.084,80 eur (1.020 + 64,80) a zaplatených bolo 820 eur (7x 60 + 4x 100 = 420 + 400), takže nedoplatok na zročnom výživnom činil rozdiel takýchto dvoch súm, čiže 264,80 eur (1.084,80 - 820). Ten bolo s prihliadnutím k okolnostiam prípadu v prejednávanej veci potrebné povoliť zaplatiť v splátkach (opak by pri nepreukázaní zdrojov umožňujúcich otcovi zaplatiť naraz mohol viesť

k vystaveniu výživou povinného do nežiadúcej situácie neschopnosti platiť bežné výživné). Ich výšku v súlade s ust. § 160 ods. 1 O. s. p. a tým záverom ustálenej rozhodovacej praxe súdov vo veciach výživného, podľa ktorého povolenie splátok má zabezpečiť zaplatenie celého dlhu najneskôr do troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa splátky povoľujú, určil na 8 eur mesačne ($264,80 : 36 = 7,36$) a s takýmto povolením splátok ustanovil tiež (v súlade s platnou úpravou procesného práva) stratu ich výhody v prípade omeškania so splnením čo i len jednej z nich. Takéto rozhodnutie by inak po dobu najbližších troch rokov malo maloletému zaručiť štandard blížiaci sa spôsobu rozhodnutia napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa ($90 + 8$, teda 98 eur je len nepatrne menej ako 100), ku ktorému však bolo treba dospieť racionálne pochopiteľnými úvahami (ktorú podmienku ale odôvodnenie rozsudku okresného súdu nespĺňalo).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd (podobne ako pred ním už súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodol, čerpajúc oporu pre takýto svoj postup (pri záujme na čo najväčšej presnosti pre vedomé opomenutie rozhodnutí) z ustanovení § 224 ods. 1 a 2 a § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Ak totiž v prejednávanej veci šlo (druhovo) o konanie, v ktorom je nedostatok práva účastníkov konania na náhradu jeho trov bezvýnimčným pravidlom (na rozdiel od len zdanlivo podobných prípadov podľa § 146 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. a naopak v zmysle súčasnej úpravy rovnako ako pri konaniach iniciovaných prokurátorom podľa § 146 ods. 1 písm. d/ O. s. p.), neexistencia alternatívy k pravidlu spôsobuje, že „rozhodovanie“ súdu o trovách konania skutočným rozhodovaním ani byť nemôže (filozoficky totiž nejde o voľbu z prinajmenšom dvoch možností, ale len o opakovanie jedinej možnosti vyplývajúcej priamo zo zákona) a práve preto postačuje nanajvýš v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve na tomto mieste urobil odvolací súd) vysvetliť, prečo v rozhodnutí inak obvyklý výrok o trovách konania chýba.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom (v spojení s rozsudkom mu predchádzajúcim) nebudú plnené dobrovoľne za určených podmienok, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.